

Путопис и Бразил

Након путовања у Бразил ученица Ђурђа Јеремић је, по угледу на путописе које су ђаци читали у осмом разреду, написала литерарни рад.

Мој Бразил

За моје путовање у Бразил сам сазнала месецима пре него што је требало да кренем. Често сам размишљала о томе како би та далека земља могла да изгледа, не знајући да ће надмашити сва моја очекивања.

Сам лет авионом није био ни приближно напоран и стресан као што сам замишљала. Међутим, право изненађење је наступило на путу до стана. Током те вожње од свега пола сата приметила сам да у Сао Паулу има много зеленила. Тај огроман град је препун паркова и улица са дрворедима. Никад раније нисам била у држави у којој је током целе године довољно топло да биљке увек буду зелене.

Током месец дана колико сам провела у Бразилу, имала сам доста прилика да шетам градом и дивим се високим стакленим зградама у центру ограђеним бетонским зидовима са бодљикавом жицом на врху. Морам признати да сам се пре пута мало плашила због прича о криминалу и мафији које сам раније слушала, али сам се пријатно изненадила када сам схватила да у делу Сао Паула у ком живе наши домаћини није толико опасно шетати улицама.

Људи су били изненађујуће дружељубиви и причљиви. Где год да идемо, увек би нам неко пришао и питао којим језиком причамо, а обраћали су нам се само на португалском. Углавном су сви мислили да смо из Немачке, вероватно зато што знају да не причамо португалски и енглески, па им је то била следећа претпоставка. Највише дружељубивих људи је било на уличним тезгама, којих по граду има много. Наслушали смо се раних животних прича, које су једва чекали да неком препричају.

Две недеље, од пет колико сам провела у Бразилу, провела сам ван града Сао Паула. Посетила сам Рио де Жанеро, мало место поред плаже у држави Сао Пауло, провела сам неколико дана на једрилици и у малом граду са аква парком. За разлику од Сао Паула, Рио није толико безбедан, па нисам носила мобилни телефон, накит и новац са собом када сам ишла у шетњу. Иако је Рио лепши град за туристичке посете, Сао Пауло ми се чини бољим за живот, вероватно због тога што је модернији.

Један од незаборавних доживљаја је био када смо отишли да видимо статуу Исуса Христа. Статуа се налази на врху једног брда са прелепим погледом на Рио. На путу до врха се ведро небо наоблачило и почела је да пљушти киша. Када смо изашли из воза, схватили смо да вероватно нећемо моћи ништа да видимо од магле и да ћемо бити мокри до голе коже. Међутим, ово вероватно није необична појава па је у продавници сувенира била огромна количина јефтиних једнократних кабаница које су скоро сви из воза купили. Када смо дошли до те огромне, скоро четрдесет метара високе статуе, била сам задивљена. Била је толико велика да се глава једва назирала у магли. Због лошег времена нисмо могли да видимо град са висине, али ћу увек памтити величанствену статуу.

На овом путовању сам видела оно што вероватно никада више нећу имати прилику да видим. Посетила сам прелепа места и упознала јединствену културу и народ. Никада нећу заборавити ово дивно путовање на далеки континент и успомене које сам стекла.